

ETSIKÄÄ OPPIA USKON KAUTTA

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Puhe kirkon koululaitoksen uskonnonopettajille • 3. helmikuuta 2006 • Jordanin uskontoinstituutti, Utah, USA

Ilmaisen rakkauteni teille ja teistä – sekä johtavien veljien kiitollisuudesta vanhurskaasta vaikutuksesta, joka teillä on kirkon nuoriin kautta maailman. Kiitos siitä, että siunaatte ja vahvistatte nousevaa sukupolvea.

Rukoilen, että Pyhä Henki siunaa ja ylentää meitä viettäes-

sämme tämän suurenmoisen ajan yhdessä tänä iltana.

Yhteen kuuluvat periaatteet: saarnaaminen Hengen avulla ja oppiminen uskon kautta

Meitä kehoitetaan toistuvasti pyhissä kirjoituksissa saarnaamaan evankeliumin totuuksia Hengen avulla (ks. OL 50:14). Uskon, että suuri enemmistö meistä vanhemmista ja opettajista kirkossa on selvillä tästä periaatteesta ja pyrkii yleensä noudattamaan sitä asianmukaisesti. Mutta niin tärkeä kuin tämä periaate onkin, se on vain yksi osatekijä paljon suuremmissa hengellisissä kuviossa. Usein meitä opetetaan myös etsimään oppia uskon kautta (ks. OL 88:118). *Hengen avulla saarnaaminen ja uskon kautta oppiminen* ovat yhteen kuuluvia periaatteita, joita meidän tulisi pyrkiä ymmärtämään ja soveltamaan samanaikaisesti ja johdonmukaisesti.

Luulen, että me tähdennämme ja tiedämme paljon enemmän opettajan opettamisesta Hengen avulla kuin me tähdennämme ja tiedämme oppijan oppimisesta uskon kautta. Sekä opettamisen että oppimisen periaatteet ja prosessit ovat selvästikin hengellisesti oleellisia, mutta kun katsomme tulevaisuuteen ja odotamme yhä vain sekavampaa ja myrskyisämpää maailmaa, jossa tulemme elämään, uskon, että meidän kaikkien on välttämätöntä lisätä kykyämme etsiä oppia uskon kautta. Me voimme saada ja saamme henkilökohtaisessa elämässämme, perheessämme ja kirkossa hengellisen voiman, johdatuksen ja turvallisuuden siunauksia, kun pyrimme saamaan ja soveltamaan hengellistä tietoa uskon kautta.

Nefi opettaa meille: ”Kun ihminen puhuu Pyhän Hengen voimalla, Pyhän Hengen voima vie [sanoman] ihmislasten sydämiin” (2. Nefi 33:1). Huomatkaa, että Hengen sanoma kyllä koskettaa *sydäntä* mutta että se ei välttämättä *vaikuta* sydämeen. Opettaja voi selittää, havainnollistaa, suostutella ja todistaa ja tehdä sen suurella hengellisellä voimalla ja vaikuttavasti. Loppujen lopuksi sanoman sisältö ja Pyhän Hengen todistus alkavat kuitenkin vaikuttaa sydämessä vain, mikäli vastaanottaja sen sallii.

Veljet ja sisaret, oppiminen uskon kautta avaa polun Pyhän Hengen *vaikutukselle* sydämessä. Tämä iltana keskitymme meidän jokaisen omaan velvollisuuteen etsiä oppia uskon kautta (ks. OL 88:118). Tarkastelemme myös tämän periaatteen seurauksia meille opettajille.

Toiminnan periaate: Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen

Apostoli Paavali määritteli, että ”usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1). Alma sanoi, ettei usko ole täydellistä tietoa mutta että jos meillä on uskoa, me toivomme sel-laista, mikä ei näy mutta on totta (ks. Alma 32:21). Lisäksi me opimme luentosarjasta *Lectures on Faith* [Luentoja uskosta], että usko on ”ilmoitetun uskon ensimmäinen periaate – – kaiken vanhurskauden perusta – – ja että se on myös kaikkien älyllisten olentojen toiminnan periaate” (Joseph Smith [toim.], *Lectures On Faith*, 1985, luento 1, s. 7).

Nämä Paavalin ja Alman sekä *Lectures on Faithin* opetukset korostavat kolmea uskon perustekijää: 1) usko *varmuutena* siitä, mitä toivotaan ja mikä on totta 2) usko sen *näkemisenä*, mitä ei nähdä ja 3) usko kaikkien älyllisten olentojen *toiminnan* periaatteena. Kuvailen näitä kolmea Vapahtajaan uskominen osatekijää samanaikaisesti tulevaisuuteen suuntautuvina, menneisyyteen katsovina ja nykyhetkessä toimintaan johtavina.

Usko varmuutena siitä, mitä toivotaan, katsoo tulevaisuuteen. Tämä varmuus perustuu oikeaan käsityk-

seen Jumalasta ja Häneen turvaamiseen ja antaa meille kyvyn ”ponnistella eteenpäin” (2. Nefi 31:20) epävarmoihin ja usein haasteellisiin tilanteisiin Vapahtajan palveluksessa. Esimerkiksi Nefi luotti juuri tämäntyyppiseen tulevaisuuteen – hengelliseen varmuuteen tulevaisuuden kohtaamisessa, kun hän palasi Jerusalemiin hakemaan pronssilevyt – ”edeltä käsin [tietämättään], mitä [hänen] pitäisi tehdä. Kuitenkin [hän kulki] eteenpäin” (1. Nefi 4:6–7).

Usko Kristukseen on erottamattomasti sidottu lunastuksemme ja korotuksemme toivoon Kristuksessa ja seuraa siitä. Ja varmuus ja toivo tekevät meille mahdolliseksi vaeltaa valon laidalle ja kävellä muutaman askeleen pimeään – odottaen ja turvaten siihen, että valo siirtyy ja valaisee tien (ks. Boyd K. Packer, ”The Candle of the Lord”, *Ensign*, tammikuu 1983, s. 54). Varmuus ja toivo yhdessä aloittavat toiminnan nykyhetkessä.

Usko sen näkemisenä, mitä ei nähdä, katsoo menneisyyteen ja vahvistaa meidän turvaamisemme Jumalaan ja luottamuksemme sen totuudellisuuteen, mitä ei nähdä. Me astuimme pimeään varmoina ja toiveikkaina ja me näimme ja saimme varmuuden, kun valo itse asiassa siirtyi ja toi meidän tarvitsemamme valaistuksen. Se todistus, jonka me saimme uskomme koettelemisen jälkeen (ks. Et. 12:6) on näkemistä, joka avartaa ja vahvistaa varmuuttamme.

Varmuus, toiminta ja näkeminen vaikuttavat toisiinsa jatkuvassa prosessissa. Tämä on kuin spiraalimainen köysivyyhti, joka ylöspäin kiertäessään laajenee ja avartuu. Nämä kolme uskon osatekijää, varmuus, toiminta ja näkeminen, eivät ole erillisiä eivätkä irrallisia, vaan ne liittyvät toisiinsa ja ovat jatkuvia ja kiertävät ylöspäin. Ja voiman tälle jatkuvalla prosessille antava usko vahvistuu ja kehittyy ja muuttuu. Kun me jälleen käännymme ja katsomme eteenpäin kohti epävarmaa tulevaisuutta, varmuus johtaa toimintaan ja auttaa näkemään, mikä edelleen lisää varmuutta. Luottamuksemme vahvistuu rivi rivin päälle, opetus opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla.

Vaikuttavan esimerkin varmuuden, toiminnan ja näkemisen yhteistoiminnasta löydämme siitä, kun Israelin lapset kuljettivat liitonarkkia Joosuan johdolla (ks. Joos. 3:7–17). Muistanette, että kun israelilaiset tulivat Jordanille, heille luvattiin, että vedet jakaantuvat eli ”pysähtyvät paikoilleen” (Joos. 3:13) ja että he voisivat mennä joen poikki kuivaa maata myöten. Mielenkiintoista on, etteivät vedet jakaantuneet, kun

Israelin lapset seisoivat joen rannalla odottamassa, että jotain tapahtuisi vaan että heidän jalkapohjiensa piti kastua, ennen kuin vesi jakaantui. Israelilaisen usko ilmeni siinä, että he astuivat veteen *ennen kuin* se jakaantui. He astuivat Jordaniin katsoen tulevaisuuteen varmoina siitä, mitä toivoivat. Kun israelilaiset astuivat eteenpäin, vedet jakaantuivat, ja kun he olivat menneet joen poikki kuivaa maata myöten, he katsoivat taaksepäin ja näkivät, mitä ei nähdä. Uskon varmuus johti tässä tapauksessa toimintaan ja sellaisen näkemiseen, mitä ei nähdä mutta mikä on totta.

Tosi usko kohdistuu ja keskittyy Herraan Jeesukseen Kristukseen ja johtaa aina toimintaan. Monet meidän kaikkien tuntemat pyhien kirjoitusten kohdat korostavat uskoa toiminnan periaatteena.

”Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on *uskokin kuollut ilman tekoja*” (Jaak. 2:26, kursivointi lisätty).

”Toteuttakaa *sana tekoina*, älkää pelkästään kuunnelko sitä” (Jaak. 1:22, kursivointi lisätty).

”Mutta katso, jos te heräätte ja herätätte kykynne, jopa niin että *kokeilette sanojani*, ja osoitatte vähäsen uskoa” (Alma 32:27, kursivointi lisätty).

Ja juuri usko toiminnan periaatteena on niin keskeistä oppimisen ja hengellisen totuuden soveltamisen prosessissa.

Oppiminen uskon kautta: toimia eikä olla toiminnan kohteena

Kuinka usko kaikkien älyllisten olentojen toiminnan periaatteena liittyy evankeliumin oppimiseen? Ja mitä merkitsee etsiä oppia uskon kautta?

Jumalan kaikki luomisteot jakautuvat kahteen suureen osaan – niihin, jotka toimivat, ja niihin, joihin toiminta kohdistuu (ks. 2. Nefi 2:13–14). Meitä on taivaallisen Isämme poikina ja tyttärinä siunattu tahdonvapauden lahjalla, kyvyllä ja voimalla toimia itsenäisesti. Tahdonvapaudella siunattuina me olemme vapaita toimimaan, ja meidän tulee ensisijaisesti toimia eikä vain olla toiminnan kohteena – etenkin kun pyrimme saamaan ja soveltamaan hengellistä tietoa.

Oppiminen uskon kautta ja kokemuksesta ovat kaksi Isän onnensuunnitelman keskeistä piirrettä. Vapahtaja säilytti moraalisen tahdonvapauden sovituksen kautta ja teki meille mahdolliseksi toimia ja oppia uskon kautta. Kapinoidessaan suunnitelmaa

vastaan Lusifer pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden, ja hänen aikomuksenaan oli, että oppijoina me olisimme vain toiminnan kohteena.

Ajatelkaapa kysymystä, jonka taivaallinen Isä esitti Aadamille Eedenin puutarhassa: ”Missä sinä olet?” (1. Moos. 3:9.) Ilmeisestikin Isä tiesi, missä Aadam piileksi, mutta siitä huolimatta Hän esitti kysymyksen. Miksi? Viisas ja rakastava Isä teki lapsilleen mahdolliseksi toimia oppimisprosessissa eikä vain olla toiminnan kohteena. Hän ei pitänyt tottelemattomalle lapselle mitään yksipuolista nuhdesaarnaa, jollainen monella meistä kenties olisi taipumus pitää. Päinvastoin, Isä auttoi Aadamia oppijana toimimaan itsenäisenä toimijana ja käyttämään tahdonvapauttaan asianmukaisesti.

Muistanette, että Nefi halusi tietää niistä asioista, joita hänen isänsä Lehi oli nähnyt näyssä elämän puusta. On mielenkiintoista, että Herran Henki aloittaa Nefin opettamisen kysymällä seuraavaa: ”Katso, mitä haluat?” (1. Nefi 11:2.) Henki selvästikin tiesi, mitä Nefi halusi. Miksi Hän siis kysyi sitä? Pyhä Henki auttoi Nefiä toimimaan oppimisprosessissa eikä vain olemaan toiminnan kohteena. (Kehotan teitä jolloinkin myöhemmin tutkimaan 1. Nefin kirjan lukuja 11–14 ja kiinnittämään huomiota siihen, kuinka Henki sekä esittää kysymyksiä että kannustaa Nefiä ”katsomaan” oppimisprosessin aktiivisina osatekijöinä.)

Näistä esimerkeistä näemme, että oppijoina teidän ja minun tulee toimia ja olla sanan tekijöitä eikä vain kuulijoita, jotka ovat ainoastaan toiminnan kohteena. Olemmeko te ja minä itsenäisiä toimijoita, jotka toimivat ja etsivät oppia uskon kautta, vai odotammeko me, että meitä opetetaan ja olemme toiminnan kohteena? Toimivatko oppilaat, joita me palvelemme, ja etsivätkö he oppia uskon kautta, vai odottavatko he, että heitä opetetaan ja ovat toiminnan kohteena? Kannustammeko ja autammeko te ja minä niitä, joita palvelemme, etsimään oppia uskon kautta? Teidän ja minun ja oppilaiden tulee tehdä innokkaasti työtä ja pyytää, etsiä ja kolkuttaa (ks. 3. Nefi 14:7).

Oppija, joka käyttää tahdonvapauttaan toimimalla oikeiden periaatteiden mukaan, avaa sydämensä Pyhälle Hengelle – ja pyytää Hänen opetustaan, todistavaa voimaansa ja vahvistavaa todistustaan. Oppiminen uskon kautta edellyttää hengellistä, henkistä ja fyysistä vaivannäköä eikä vain passiivista vastaanottamista. Juuri uskon innoittaman toiminnan vilpittömyydellä ja johdonmukaisuudella me osoitamme taivaalliselle Isällemme ja Hänen Pojalleen Jeesukselle

Kristukselle halukkuutemme oppia ja saada opetusta Pyhältä Hengeltä. Oppimiseen uskon kautta sisältyy siten moraalisen tahdonvapauden käyttäminen ja toiminta varmana siitä, mitä toivotaan, sekä pyyntö ainoalle todelliselle opettajalle, Herran Hengelle saada nähdä sitä, mitä ei nähdä.

Ajatelkaa, kuinka lähetyssaarnaajat auttavat tutkijoita oppimaan uskon kautta. Sellaisten hengellisten sitoumusten tekeminen ja pitäminen kuin Mormonin kirjan tutkiminen ja sen vuoksi rukoileminen, kokouksissa käyminen ja käskyjen pitäminen, vaatii tutkijalta uskon osoittamista ja toimintaa. Yksi lähetyssaarnaajan päätehtävistä on auttaa tutkijaa tekemään sitoumuksia ja pitämään ne kunniassa – toimimaan ja oppimaan uskon kautta. Niin tärkeitä kuin opettaminen, kehottaminen ja selittäminen ovatkin, ne eivät voi milloinkaan välittää tutkijalle todistusta palautetun evankeliumin totuudellisuudesta. Vasta kun tutkijan usko saa aikaan toimintaa ja avaa polun sydämeen, Pyhä Henki voi antaa vahvistavan todistuksen. Lähetyssaarnaajien täytyy selvästikin oppia opettamaan Hengen avulla. Yhtä tärkeä on kuitenkin lähetyssaarnaajien velvollisuus auttaa tutkijoita oppimaan uskon kautta.

Kuvailemani oppiminen ylittää paljon pitemmälle kuin pelkkä kognitiivinen ymmärtäminen ja yksityiskohdallisen tiedon säilyttäminen ja muistaminen. Sen tyyppinen oppiminen, josta minä puhun, saa meidät riisumaan päältäämme luonnollisen ihmisen (ks. Moosia 3:19), saa aikaan muutoksen sydämessämme (ks. Moosia 5:2) ja kääntymään Herraan ja olemaan koskaan luopumatta (ks. Alma 23:6). Oppiminen uskon kautta vaatii sekä sydäntä että altista mieltä (ks. OL 64:34). Oppiminen uskon kautta on seuraus siitä, että Pyhä Henki vie Jumalan sanan voiman sydämeen ja että se vaikuttaa siellä. Uskon kautta oppimista ei voi siirtää opettajalta oppilaalle luennolla, havaintoesimerkillä eikä kokeella, vaan oppilaan täytyy osoittaa uskoa ja toimia saadakseen omakohtaisen tiedon.

Nuori poika Joseph Smith ymmärsi vaistomaisesti, mitä merkitsi etsiä oppia uskon kautta. Yksi parhaiten tunnetuista tapahtumista Joseph Smithin elämässä on se, että hän luki Jaakobin kirjasta Uudesta testamentista rukousta ja uskoa käsitteleviä jakeita (ks. Jaak. 1:5–6). Nuo jakeet innoittivat Josephia menemään kotinsa lähellä olevaan lehtoon rukoilemaan ja etsimään hengellistä tietoa. Huomatkaa kysymykset, jotka Joseph oli muotoillut mielessään ja tuntenut sydämessään ja jotka hän esitti lehdossa. Hän oli selvästikin valmistautunut pyytämään uskossa (ks. Jaak. 1:6) ja toimimaan.

”Tämän sanasodan ja mielipidetemmellyksen keskellä sanoin usein itselleni: Mitä on tehtävissä? Mitkä näistä kaikista ryhmäkunnista ovat oikeassa, vai ovatko ne peräti kaikki väärässä? Jos jokin niistä on oikeassa, mikä se on ja kuinka saan tietää siitä?”

Aikomuksenani mennessäni kysymään Herralta oli saada tietää, mikä kaikista lahkoista oli oikeassa, jotta tietäisin, mihin liittyä. Sen tähden, heti kun hallitsin itseni, niin että pystyin puhumaan, kysyin Persoonilta, jotka seisoiivat yläpuolellani valossa, mikä kaikista lahkoista oli oikeassa – ja mihin minun piti liittyä.” (JS–H 10, 18.)

Huomatkaa, etteivät Josephin kysymykset kohdistuneet ainoastaan siihen, mitä hänen piti tietää, vaan myös siihen, mitä hänen piti tehdä. Ja hänen aivan ensimmäinen kysymyksensä keskittyi toimintaan ja siihen, mitä oli *tehtävä!* Hänen rukouksensa ei ollut vain: Mikä kirkko on oikea? Hän kysyi: Mihin kirkkoon hänen piti liittyä? Joseph meni lehtoon oppiakseen uskon kautta. Hän oli päättänyt toimia.

Loppujen lopuksi vastuu uskon kautta oppimisesta ja hengellisen totuuden soveltamisesta on kullakin meistä itsellämme. Tämä on yhä vakavampi ja tärkeämpi vastuu maailmassa, jossa me nyt elämme ja tulemme vielä elämään. Sitä, mitä, kuinka ja milloin me opimme, tukee opettaja, esitystapa tai jokin määrätty aihe tai oppiaiheen formaatti – mutta se ei riipu näistä.

Yksi kuolevaisuuden suurista haasteista on todellakin opin etsiminen uskon kautta. Profeetta Joseph Smith esittää parhaiten yhteenvedon siitä oppimisprosessista ja sen tuloksista, joita yritän kuvailla. Joseph opetti vastauksena kahdentoista apostolin opetuspyyntöön: ”Paras tapa hankkia totuutta ja viisautta ei ole etsiä sitä kirjoista, vaan lähestyä Jumalaa rukouksessa ja saada jumalallista opetusta” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 1985, s. 189–190).

Ja eräässä toisessa tilaisuudessa profeetta Joseph selitti, että ”toisten kokemuksista lukeminen tai heille annetuista ilmoituksista lukeminen ei milloinkaan voi suoda meille monipuolista näkemystä tilastamme ja todellisesta suhteestamme Jumalaan” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 323).

Seuraukset meille opettajille

Tähän mennessä käsittelemillämme uskon kautta opettamista koskevilla totuuksilla on syvällisiä

seurauksia meille opettajille. Tarkastelkaamme nyt yhdessä kolmea näistä seurauksista.

Seuraus 1. Pyhä Henki on ainoa todellinen opettaja.

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen, ja Hän opettaa kaikkea totuutta ja todistaa siitä. Vanhin James E. Talmage on selittänyt:

Pyhän Hengen tehtävää ja Hänen toimintaansa ihmisten keskuudessa on kuvattu pyhissä kirjoituksissa. Hän on Isän lähettämä opettaja, ja niille, jotka ovat oikeutettuja saamaan Hänen opetustaan, Hän ilmoittaa kaiken, mikä on välttämätöntä sielun edistymiseksi. (Ks. *Uskonkappaleet*, 1985, s. 181.)

Meidän tulee aina muistaa, että Pyhä Henki on opettaja, joka oikealla tavalla kutsuttuna voi käydä oppijan sydämeen. Itse asiassa teillä ja minulla on velvollisuus saarnata evankeliumia Hengen avulla, nimittäin Lohduttajan, mikä on edellytys uskon kautta oppimiselle. Se on mahdollista ainoastaan Pyhän Hengen avulla (ks. OL 50:14). Tässä suhteessa te ja minä olemme paljolti sen kaltaisia kuin pitkä, ohut lasikuitu, josta muodostetaan optisia kaapeleita, joita pitkin valosignaaleja välitetään hyvin pitkiä matkoja. Samoin kuin lasin näissä kaapeleissa täytyy olla puhdasta johtaakseen valoa tehokkaasti ja tuloksellisesti, samoin meistäkin pitäisi tulla kelvollisia johtimia, joiden kautta Herran Henki voi toimia, ja pysyä sellaisina.

Mutta veljet ja sisaret, palvellessamme meidän pitää tarkoin muistaa, että me olemme johtimia ja me olemme kanavia. Me emme ole valo. ”Te ette puhu itse, teissä puhuu Isänne Henki” (Matt. 10:20). Kyse ei koskaan ole minusta eikä koskaan teistä. Itse asiassa, kaikki sellainen, mitä minä teen opettajana ja mikä tietoisesti ja tarkoituksellisesti kiinnittää huomiota minuun – esittämässämme sanomissa, käyttämässämme menetelmissä tai henkilökohtaisessa esiintymisessämme – on eräänlaista pappisvaltaa, joka estää Pyhän Hengen vaikuttavan opetuksen. ”Saarnaako [hän] – sitä totuuden Hengessä vai jollakin muulla tavalla? Ja jos se tapahtuu jollakin muulla tavalla, se ei ole Jumalasta.” (OL 50:17–18.)

Seuraus 2. Me voimme opettaa vaikuttavimmin, kun me kannustamme oppimiseen uskon kautta ja autamme siinä.

Kaikki tunnemme ajatelman, että kun ihmiselle antaa kalan, hän saa siitä yhden aterian. Mutta kun ihmistä opettaa kalastamaan, hänellä riittää ruokaa elämänsä

loppuun asti. Evankeliumin opettajina te ja minä emme ole kalanjakajia, vaan meidän työmme on auttaa ihmisiä, niin että he oppivat ”kalastamaan” ja heistä tulee hengellisesti omavaraisia. Tämä tärkeä tavoite saavutetaan parhaiten siten, että me kannustamme ja autamme oppijoita toimimaan oikeiden periaatteiden mukaan – kun autamme heitä oppimaan tekemällä ja uskon kautta. ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta” (Joh. 7:17).

Huomatkaa tämä käytännön seuraus neuvossa, jonka Brigham Young antoi Junius F. Wellsille, kun veli Wells vuonna 1875 kutsuttiin järjestämään kirkon nuoret miehet.

”Kokouksissanne teidän pitäisi aloittaa luettelon alusta ja pyytää niin monta jäsentä kuin aika sallii, lausumaan todistuksensa ja aloittaa seuraavassa kokouksessa siitä, mihin pääsitte ja pyytää muita, niin että kaikki osallistuvat ja tottuvat nousemaan ylös ja sanomaan jotakin. Monet saattavat ajatella, ettei heillä ole esittää mitään todistusta, mutta kun pyydätte heitä nousemaan, niin he huomaavat, että Herra antaa heille sanat moniin totuuksiin, joita he eivät olleet ennen ajatelleetkaan. Useimmat ihmiset ovat saaneet todistuksen seisaalla yrittäessään lausua sen kuin polvillaan rukoillessaan siitä.” (Junius F. Wells, ”Historic Sketch of the YMMIA”, *Improvement Era*, kesäkuu 1925, s. 715.)

Presidentti Boyd K. Packer on antanut samanlaisia neuvoja meidän aikanamme.

”Voi kunpa saisin opetetuksi teille tämän yhden periaatteen! Todistus löydetään lausumalla se! Jossakin vaiheessa hengellisen tiedon etsintäänne tapahtuu ’uskonhyppäys’, kuten filosofit sanovat. Se on se hetki, jolloin olette päässeet valon reunaan ja astu- neet pimeyteen ja huomanneet, että tie on valaistu edessänne askeleen tai kahden verran. Niin kuin Raamatussa sanotaan, ’ihmisen henki on Herran lamppu’ (Sananl. 20:27).

Todistuksen saaminen siitä, mitä olette lukeneet tai mitä joku on sanonut, on asia sinänsä, ja se on välttämätön alku. Aivan toista on se, että Henki todistaa teille sydämessänne, että se, mitä *te* olette todista- neet, on totta. Ettekö näe, että saatte sen antaessanne sitä? Kun annatte sitä, mitä teillä on, se korvataan, ja vielä runsaammin!” (”Herran lamppu”, *Valkeus*, jou- luku 1988, s. 36.)

Olen huomannut yhden yhteisen piirteen niissä opet- tajissa, joilla on ollut suurin vaikutus minun elä- määni. He ovat auttaneet minua etsimään totuutta uskon kautta. He ovat kieltäytyneet antamasta minulle helppoja vastauksia vaikeisiin kysymyksiin. Itse asiassa, he eivät ole antaneet minulle mitään vas- tauksia. Sen sijaan he ovat näyttäneet minulle tien ja auttaneet minua ottamaan askelia, niin että voin löy- tää omat vastaukseni. En ole varmastikaan aina arvost- tanut tätä tapaa, mutta kokemus on auttanut minua ymmärtämään, ettei toisen ihmisen antamaa vas- tausta yleensä muisteta kovin pitkään, jos muistetaan lainkaan. Mutta sellainen vastaus, jonka löydämme tai saamme osoittamalla uskoa, muistetaan säännön- mukaisesti koko elämän ajan. Kaikkein tärkeimmät elämän opetukset pyydystetään itse – niitä ei opeteta.

Sellaista hengellistä ymmärrystä, jonka te ja minä olemme siunaukseksemme saaneet ja joka on vahvis- tettu todeksi sydämessämme, ei yksinkertaisesti voida antaa toiselle ihmiselle. Utteruuden ja uskon kautta oppiminen täytyy lunastaa sellaisen tiedon saami- seksi ja ”omistamiseksi”. Vain tällä tavalla se, mitä mielessä tiedetään, voidaan muuttaa siksi, mitä sydä- messä tunnetaan. Ainoastaan tällä tavalla ihminen voi päästä yli sen, että luottaa muiden hengelliseen tietoon ja kokemukseen, ja hän saa nuo siunaukset itselleen. Ainostaan tällä tavalla me voimme hengelli- sesti valmistautua tulevaan. Meidän tulee etsiä oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta (ks. OL 88:118).

Seuraus 3. Opettajan usko vahvistuu, kun hän aut- taa muita etsimään oppia uskon kautta.

Pyhä Henki, joka voi opettaa meille kaiken ja palaut-
taa mieleenne kaiken (ks. Joh. 14:26), haluaa innok-
kaasti auttaa meitä oppimaan, kun me toimimme ja
osoitamme uskoa Jeesukseen Kristukseen. Mielenkiin-
toista, ettei tämä jumalallinen oppimisapu ole ehkä
milloinkaan ilmeisempää kuin silloin, kun me ope-
tamme joko kotona tai kirkon tehtävissä. Paavali
opetti roomalaisille selkeästi: ”Kun siis opetat muita,
etkö opetakaan itseäsi?” (Room 2:21.)

Huomatkaa seuraavissa Opin ja liittojen jakeissa,
kuinka tunnollinen opettaminen kutsuu taivaallista
armoa ja opetusta.

”Ja minä annan *teille* käskyn, että *teidän* tulee opettaa
toisillenne valtakunnan oppia.

Opettakaa tunnollisesti, niin minun armoni on *teidän* kanssanne, niin että *voitte* saada täydellisempää opetusta teoriassa, periaatteessa, opissa, evankeliumin laissa, kaikessa, mikä liittyy Jumalan valtakuntaan ja mitä *teidän* on tarpeen ymmärtää.” (OL 88:77–78, kursivointi lisätty.)

Ottakaa huomioon, että näissä pyhien kirjoitusten kohdissa kuvatut siunaukset on tarkoitettu erityisesti opettajalle: ”opettakaa tunnollisesti, niin minun armoni on teidän kanssanne, niin että” te, opettajat, *voitte* saada opetusta!

Sama periaate ilmenee Opin ja liittojen saman luvun jakeesta 122.

”Nimittäkää keskuuteenne opettaja, älköötäkään *kaikki* puhuko samanaikaisesti; vaan yksi puhukoon kerrallaan ja *kaikki* kuunnelkoot hänen sanojaan, niin että kun *kaikki* ovat puhuneet, *kaikki* olisivat rakentuneet kaikkien sanoista ja jotta jokaisella olisi yhtäläinen oikeus.” (OL 88:122, kursivointi lisätty.)

Kun kaikki puhuvat ja kun kaikki kuuntelevat kunnioittavasti ja rauhallisesti, kaikki rakentuvat. Henkilökohtainen ja yhteinen uskon osoittaminen Vapahtajaa kohtaan kutsuu Herran Hengen opetusta ja voimaa.

Etsikää oppia uskon kautta – tuore esimerkki

Me kaikki saimme siunauksia ensimmäisen presidenttikunnan viime elokuussa antamasta haasteesta lukea Mormonin kirja vuoden 2005 loppuun mennessä. Antaessaan tämän kehotuksen presidentti Hinckley lupasi, että tämän yksinkertaisen lukuohjelman uskollinen noudattaminen toisi elämäämme ja koteihimme enemmän Herran Henkeä, voimakkaamman päättävyyden vaeltaa kuuliaisina Hänen käskyilleen ja lujemman todistuksen Jumalan Pojan elävästä todellisuudesta (ks. ”Elävä ja tosi todistus”, *Liahona*, elokuu 2005, s. 6).

Huomatkaa, että tämä innoitettu haaste on klassinen esimerkki oppimisesta uskon kautta. Ensiksi, teitä eikä minua ei käsketty, pakotettu eikä vaadittu lukemaan, vaan meitä pyydettiin käyttämään tahdonvapauttamme itsenäisinä toimijoina ja toimimaan oikeiden periaatteiden mukaan. Presidentti Hinckley kehotti meitä innoitettuna opettajana toimimaan eikä olemaan toiminnan kohteena. Lopulta meidän kaikkien oli päätettävä, vastaisimmeko ja kuinka vastaisimme haasteeseen – ja kestäisimmekö tehtävän loppuun asti.

Toiseksi, esittäessään kutsun lukea ja toimia presidentti Hinckley kannusti meitä jokaista etsimään oppia uskon kautta. Kirkon jäsenille ei jaettu mitään uutta oppiaineistoa eikä kirkko luonut mitään lisäoppiaiheita, luokkia eikä ohjelmia. Meillä kaikilla oli oma Mormonin kirjamme – ja polku sydämeemme laajeni, kun osoitimme uskomme Vapahtajaan vastatessamme ensimmäisen presidenttikunnan haasteeseen. Siten olimme valmiita saamaan opetusta ainoalta todelliselta opettajalta, Pyhäältä Hengeltä.

Viime viikkoina hyvin monien jäsenten todistukset heidän viimeaikaisista Mormonin kirjan lukemiseen liittyvistä kokemuksistaan ovat tehneet minuun suuren vaikutuksen. Tärkeitä ja tervetulleita hengellisiä opetuksia on saatu, ihmisten elämä on muuttunut paremmaksi ja luvattuja siunauksia on saatu. Mormonin kirja, altis sydän ja Pyhä Henki – niin yksinkertaista se todella on. Minun uskoni ja muiden johtavien veljien usko on vahvistunut, kun olemme vastanneet presidentti Hinckleyn pyyntöön, ja kun olemme nähneet niin monien teistä toimivan ja oppivan uskon kautta.

Kuten aiemmin sanoin, vastuu opin etsimisestä uskon kautta on meillä jokaisella henkilökohtaisesti, ja tästä vastuusta tulee yhä tärkeämpi, kun maailma, jossa me elämme, muuttuu yhä sekavammaksi ja levottomammaksi. Oppiminen uskon kautta on tärkeää meidän henkilökohtaiselle, hengelliselle kehityksellemme ja kirkon kasvulle näinä myöhempinä aikoina. Olkoon meillä kaikilla todellinen vanhurskauten nälkä ja jano, niin että meidät täytetään Pyhällä Hengellä (ks. 3. Nefi 12:6) – että etsisimme oppia uskon kautta.

Veljet ja sisaret, todistan erityisenä todistajana, että Jeesus on Kristus, iankaikkisen Isän ainosyntyinen Poika. Hän on meidän Vapahtajamme ja meidän Lunastajamme. Todistan, että kun me otamme vastaan oppia Häneltä, kuuntelemme Hänen sanojaan ja vaellamme Hänen Henkensä sävyisyydessä (ks. OL 19:23), meitä siunataan hengellisellä voimalla, turvalla ja rauhalla.

Herran palvelijana rukoilen tätä siunausta teille jokaiselle, niin että halunne ja kykynne etsiä oppia uskon kautta – ja auttaa asianmukaisesti muita etsimään oppia uskon kautta – lisääntyä ja paranee. Tämä siunaus tulee olemaan suurten hengellisen tiedon aarteiden lähde henkilökohtaisessa elämässänne, perheelenne ja niille, joita opetatte ja palvelette. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.